



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. JUDr. Ladislavem Koženým, advokátem se sídlem Sladkovského 13, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2015, čj. 30 A 113/2014 – 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ladislavu Koženému, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označené rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatele na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

II. Řízení před krajským soudem

[2] Stěžovatel podal dle ustanovení § 93 odst. 1 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zdravotních službách“), dne 20. 6. 2014 stížnost proti postupu poskytovatele zdravotních služeb – Psychiatrické léčebně Havlíčkův brod (dále jen „poskytovatel zdravotních služeb“), neboť zjistil, že o jeho osobě vede poskytovatel zdravotních služeb chorobopis z doby, kdy byl dle svých tvrzení do zařízení dopraven Státní bezpečností a nezákonně vězněn, omezován na svobodě a mučen. Stěžovatel se domáhal objasnění toho, proč je o něm chorobopis veden, a požadoval jeho zničení. Vzhledem k tomu, že nesouhlasil s následným vyřízením stížnosti ze strany poskytovatele zdravotních služeb, podal stěžovatel dle ustanovení § 93 odst. 2 zákona o zdravotních službách další stížnosti k žalovanému, který tomuto poskytovateli udělil oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Žalovaný na stížnosti reagoval přípisy ze dne 29. 10. 2014, čj. KUJI 66978/2014, ze dne 29. 8. 2014, čj. KUJI 58871/2014 OZ 343/2013 St-124/13, a ze dne 29. 7. 2014, čj. KUJI 51700/2014 OZ 175/2013 (dále jen „přípisy žalovaného“), jimiž nevyhověl stížnostem a stěžovateli sdělil, že není oprávněn rozhodovat o zákonnosti tehdejší hospitalizace stěžovatele ani o zákonnosti vedení zdravotní dokumentace.

[3] Žalobou ze dne 15. 10. 2014 podanou dle části třetí, hlavy II, dílu 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), se stěžovatel ve výše uvedené věci domáhal vydání rozhodnutí žalovaného dle ustanovení § 94 a násl. zákona o zdravotních službách, a to za účelem odstranění zločinů komunismu. Krajský soud v napadeném usnesení ověřil, zda měl žalovaný povinnost v předmětné věci vydávat rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že výsledkem vyřízení stížnosti dle § 93 a násl. zákona o zdravotních službách není vydání rozhodnutí, nýbrž prozkoumání stížnosti stěžovatele a v případě její důvodnosti přijetí příslušných opatření a vyrozumění stěžovatele o těchto opatřeních. Výsledkem činnosti správního orgánu v tomto případě tedy není dle krajského soudu vydání rozhodnutí o věci samé; nebyly proto naplněny podmínky pro využití soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu.

III. Kasační stížnost

[4] Stěžovatel napadl rozhodnutí krajského soudu včas podanou kasační stížností, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí krajského soudu. V kasační stížnosti uvedl, že o něm poskytovatel zdravotních služeb nezákonně vede chorobopis. Žalovaný podle stěžovatele kryje zločiny komunismu spáchané na stěžovateli. Stěžovatel dále zrekapituloval skutkové okolnosti a postup správních orgánů ve věci. Vyjádřil též přesvědčení, že splnil veškeré podmínky pro vydání rozhodnutí žalovaného, kterým by byl odstraněn nezákonný stav trvající u poskytovatele zdravotních služeb.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[5] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše

pokračování

uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení z těchto důvodů a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[6] Stěžovatel se žalobou u krajského soudu domáhal vydání rozhodnutí žalovaného, jímž by žalovaný vyslovil, že poskytovatel zdravotních služeb o stěžovateli vede protizákonně chorobopis. Dále se domáhal rozhodnutí, na jehož základě by uvedený chorobopis musel být zničen.

[7] Na základě ustanovení § 93 odst. 1 zákona o zdravotních službách může pacient podat proti postupu poskytovatele zdravotních služeb nebo proti činnostem souvisejícím se zdravotními službami stížnost přímo k tomuto poskytovateli, který je dle odst. 3 téhož ustanovení povinen *navrhnout stěžovateli ústní projednání stížnosti, pokud je to s ohledem na charakter stížnosti vhodné, vyřídit stížnost do 30 dnů ode dne jejího obdržení; tuto lhůtu může odůvodněně prodloužit o dalších 30 dnů; jde-li o stížnost, k jejímuž vyřízení je nepřislušný, je povinen ji do 5 dnů ode dne jejího obdržení prokazatelně postoupit věcně příslušnému subjektu; o prodloužení lhůty a postoupení stížnosti je povinen informovat stěžovatele, vést evidenci o podání stížností a o způsobu jejich vyřízení, umožnit stěžovateli nahlížet do konkrétního stížnostního spisu a pořizovat z něj kopie, jde-li o šetření stížnosti příslušným správním orgánem, poskytnout mu na jeho vyžádání včasnou a nutnou součinnost; to platí i pro poskytovatele, který poskytl související zdravotní služby.* Pokud osoba podávající stížnost není s jejím vyřízením spokojena, může dle § 93 odst. 2 zákona o zdravotních službách podat další stížnost, tentokrát k příslušnému správnímu orgánu, který udělil poskytovateli licenci k poskytování zdravotních služeb. Správní orgán příslušný k vyřízení stížnosti postupuje dle § 96 odst. 1 zákona o zdravotních službách, na jehož základě zjistí-li při šetření stížnosti porušení práv nebo povinností při poskytování zdravotních služeb nebo činnostech s tím souvisejících stanovených tímto zákonem nebo jinými právními předpisy anebo jiná pochybení dotýkající se práv a zájmů pacientů uloží poskytovateli nápravná opatření s uvedením lhůty pro jejich splnění, popřípadě podá podnět orgánu příslušnému podle jiných právních předpisů nebo příslušné komoře, jestliže zjistí takové pochybení zdravotnickým pracovníkem, který je členem komory, které přísluší šetřit komoře podle zákona upravujícího činnost komor; obdobně postupuje poskytovatel.

[8] Zákon o zdravotních službách v žádném z ustanovení týkajících vyřizování stížností (§§ 93 – 97) nezakládá pravomoc ani povinnost poskytovatele zdravotních služeb nebo správního orgánu vydávat ve věcech stížností jakékoli rozhodnutí. Tento zákon pouze stanoví lhůty k vyřízení stížností, postupy a instituty ke zjednání nápravy případných zjištěných pochybení. Vydávání rozhodnutí však mezi tyto instituty nepatří.

[9] Z ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že nezbytnou podmínkou pro úspěšné domáhání se ochrany proti nečinnosti správního orgánu žalobou je existence zákonem stanovené povinnosti správního orgánu vydat ve věci rozhodnutí, případně osvědčení (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2009, čj. 3 Ans 1/2009 – 58, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Krajský soud tedy v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zkoumá, zda žalovaný správní orgán měl povinnost vydat v předmětné

věci rozhodnutí. Není-li tomu tak, nelze žalobě vyhovět (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, čj. 7 Ans 5/2008 – 164). Jak již bylo výše uvedeno, krajský soud v projednávaném případě dospěl ke správnému závěru, že žalovaný neměl povinnost vydat ve věci stížností stěžovatele jakékoli rozhodnutí či osvědčení. Žalovaný přitom postupoval dle účinného zákona o zdravotních službách a stížnosti vyjádřil v zákonem stanovených lhůtách. Stěžovatel v kasační stížnosti nepřednesl argumentaci způsobitou závěry krajského soudu zpochybnit.

[10] Pro úplnost zdejší soud uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil i námitku, kterou formálně označil za námitku podjatosti. Z obsahu a odůvodnění kasační stížnosti je však na první pohled zřejmé, že se o námitku podjatosti nejedná, neboť stěžovatel pouze obecně vyjadřuje nespokojenost a nesouhlas s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu.

V. Závěr a náklady řízení

[11] Kasační stížnost uplatněnou stěžovatelem neshledal Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného důvodu a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného usnesení krajského soudu. Kasační stížnost stěžovatele proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[13] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 30. 10. 2014, čj. 3 Na 74/2014 – 15, ustanoven zástupcem JUDr. Ladislav Kožený, advokát se sídlem Sladkovského 13, Kolín. Toto ustanovení se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3 100 Kč (srov. § 9 odst. 4, § 7 bod 5 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2015

Daniela Zemanová

pokračování

předsedkyně senátu